

Cartea lui Daniel - Numărul o sută șaptezeci și opt

Paralele profetice: Desfășurarea capitolului 11 din Cartea lui Daniel în zilele de pe urmă

Jeff Pippenger

2024-04-08

Versetele șaisprezece până la nouăsprezece din Daniel capitolul unsprezece reprezintă istoria care începe odată cu legea duminicală iminentă din Statele Unite și continuă până când Mihail Se ridică și timpul de probă al omului se încheie. Prin urmare, ele reprezintă de asemenea istoria din versetul patruzeci și unu până la versetul patruzeci și cinci din același capitol.

Dar cel ce vine împotriva lui va face după voia sa, și nimeni nu va putea sta înaintea lui; și va sta în țara cea minunată, care va fi mistuită de mâna lui. De asemenea, își va îndrepta fața să între cu tăria întregii sale împărății, și cei drepti împreună cu el; așa va face: și i-o va da lui pe fiica femeilor, corupând-o; dar ea nu va sta de partea lui, nici nu va fi pentru el. După aceasta își va întoarce fața către ostroave și va cucerii multe; dar o căpetenie, pentru sine, va face să înceteze ocară adusă de el; fără să-și atragă ocară, o va întoarce asupra lui. Apoi își va întoarce fața spre cetățuia țării sale; dar se va poticni și va cădea, și nu se va mai afla. Daniel 11:16-19.

Când Sora White a abordat împlinirea finală a capitolului unsprezece din Daniel, ea a afirmat „că o mare parte din istoria care s-a împlinit în această profecie se va repeta”. Versetele patruzeci și unu până la patruzeci și cinci repetă istoria profetică a acestor versete. Aceste versete s-au împlinit atunci când Roma păgână a preluat controlul asupra lumii, cucerind mai întâi trei regiuni geografice.

„Deși Egiptul nu a putut sta împotriva lui Antiohus, împăratul de la mieznoapte, Antiohus nu a putut sta împotriva romanilor, care au venit acum împotriva lui. Nicio împărăție nu a mai fost în stare să se împotrivescă acestei puteri în ascensiune. Siria a fost cucerită și adăugată imperiului roman, când Pompei, în anul 65 î.Hr., l-a lipsit pe Antiohus Asiaticus de posesiunile sale și a redus Siria la rangul de provincie romană.”

„Aceași putere urma, de asemenea, să stea în Țara Sfântă și s-o mistuie. Roma a ajuns să fie legată de poporul lui Dumnezeu, iudeii, prin alianță, în anul 162 î.Hr., de la care dată ocupă un loc de seamă în calendarul profetic. Totuși, ea nu a dobândit jurisdicție asupra Iudeii prin cucerire efectivă decât în anul 63 î.Hr.; și aceasta în felul următor.

La întoarcerea lui Pompei din expediția împotriva lui Mitridate, regele Pontului, doi pretendenți, Hircan și Aristobul, se luptau pentru coroana Iudeei. Cauza lor a fost adusă înaintea lui Pompei, care a înțeles curând nedreptatea pretențiilor lui Aristobul, dar a dorit să amâne hotărârea în această privință până după expediția sa mult dorită în Arabia, promițând că va reveni atunci și le va rânduie treburile precum i se va părea drept și convenit. Aristobul, pătrunzând adevăratele sentimente ale lui Pompei, s-a grăbit înapoi în Iudeea, și-a înarmat

supușii și s-a pregătit pentru o apărare viguroasă, hotărât, cu orice preț, să păstreze coroana, pe care prevăzuse că va fi adjudecată altuia. Pompei l-a urmat îndeaproape pe fugar. Pe măsură ce se apropia de Ierusalim, Aristobul, începând să se căiască de calea pe care apucase, i-a ieșit în întâmpinare și a căutat să ajungă la o învoială, promițând supunere deplină și sume mari de bani. Pompei, primind această ofertă, l-a trimis pe Gabinius, în fruntea unui detașament de soldați, să primească banii. Dar când acel locotenent-general a ajuns la Ierusalim, a găsit porțile închise în fața lui și i s-a spus de pe ziduri că cetatea nu va respecta învoiala.

Pompei, nevrând să lase nepedepsită o asemenea înșelăciune, l-a pus în lanțuri pe Aristobul, pe care îl reținuse la sine, și îndată a pornit împotriva Ierusalimului cu întreaga sa armată. Partizanii lui Aristobul erau pentru apărarea cetății; cei ai lui Hircan, pentru deschiderea porților. Aceștia din urmă, fiind majoritari și impunându-se, i-au dat lui Pompei intrare liberă în cetate. Drept care adepții lui Aristobul s-au retras pe muntele templului, la fel de hotărâți să apere acel loc pe cât era Pompei de hotărât să-l supună. La capătul a trei luni s-a făcut în zid o breșă îndeajuns de mare pentru un asalt, iar locul a fost cucerit la tăișul sabiei. În măcelul cumplit care a urmat, douăsprezece mii de persoane au fost ucise. A fost o privescătoare, observă istoricul, să-i vezi pe preoți, angajați atunci în slujba divină, urmându-și cu mână liniștită și hotărâre statornică lucrarea lor obișnuită, părând neconștienți de tumultul sălbatic, deși pretutindeni în jurul lor prietenii lor erau dați măcelului și, adesea, chiar sângele lor se amesteca cu sângele jertfelor lor.

După ce a pus capăt războiului, Pompei a dărâmat zidurile Ierusalimului, a trecut mai multe cetăți de sub jurisdicția Iudeei sub aceea a Siriei și a impus iudeilor tribut. Astfel, pentru întâia oară, Ierusalimul a fost dat, prin cucerire, în mâinile acelei puteri care avea să țină 'țara cea slăvită' în strânsoarea sa de fier până când avea s-o mistuie cu desăvârșire.

'VERSETUL 17. El își va îndrepta de asemenea fața să intre cu tăria întregii sale împărății, și cei dreپți împreună cu el; așa va face: și i-o va da pe fiica femeilor, spre a o corupe; dar ea nu va sta de partea lui, nici nu va fi pentru el.'

Episcopul Newton oferă o altă lectură pentru acest verset, care pare să exprime mai limpede sensul, după cum urmează: „De asemenea, își va îndrepta fața să intre cu forța în întreaga împărăție.” Versetul 16 ne-a adus până la cucerirea Siriei și a Iudeei de către romani. Roma cucerise deja Macedonia și Tracia. Egiptul era acum tot ceea ce mai rămăsese din „împărăția întreagă” a lui Alexandru, nefiind încă adus sub supunerea puterii romane, putere care acum își îndrepta fața să intre cu forța în acea țară.

„Ptolemeu Auletes a murit în anul 51 î.Hr. El a lăsat coroana și regatul Egiptului fiului și fiicei sale cei mai mari, Ptolemeu și Cleopatra. În testamentul său s-a prevăzut ca ei să se căsătorească între ei și să domnească împreună; iar, deoarece erau tineri, au fost puși sub tutela romanilor. Poporul roman a acceptat această însărcinare și l-a numit pe Pompei ca tutore al tinerilor moștenitori ai Egiptului.”

Nu mult după aceea, izbucnind o vrabă între Pompei și Cezar, între cei doi generali s-a purtat vestita bătălie de la Farsalia. Pompei, fiind înfrânt, a fugit în Egipt. Cezar l-a urmat îndată acolo; însă, înainte de sosirea lui, Pompei a fost mișelește ucis de Ptolemeu, al cărui tutore

fusese numit. Cezar, așadar, a asumat însărcinarea care îi fusese dată lui Pompei, aceea de tutore al lui Ptolemeu și al Cleopatrei. A găsit Egiptul tulburat de frământări interne, Ptolemeu și Cleopatra ajungând ostili unul altuia, iar ea fiind lipsită de partea ei în cârmuire. Cu toate acestea, nu a ezitat să debarce la Alexandria cu mica sa forță, 800 de călăreți și 3200 de pedestrași, să ia cunoștință de cearta dintre ei și să-și asume aplanarea ei. Tulburările sporind cu fiecare zi, Cezar a găsit mica sa forță insuficientă pentru a-și menține poziția și, neputând părăsi Egiptul din pricina vântului de nord care sufla în acea vreme a anului, a trimis în Asia, poruncind ca toate trupele pe care le avea în acea parte să vină în ajutorul său cât mai curând cu putință.

În chipul cel mai trufaș el a decretat ca Ptolemeu și Cleopatra să-și desființeze armatele, să se înfățișeze înaintea lui pentru reglementarea diferendelor lor și să se conformeze hotărârii lui. Egiptul fiind un regat independent, acest decret trufaș a fost socotit o ofensă adusă demnității sale regale, la care egiptenii, profund indignați, au sărit la arme. Cezar a răspuns că acționa în virtutea testamentului tatălui lor, Auletes, care își pusese copiii sub tutela Senatului și a Poporului Romei, a căror întregă autoritate era acum investită în persoana sa ca consul; și că, în calitate de tutore, avea dreptul să arbitreze între ei.

Chestiunea a fost în cele din urmă adusă înaintea lui, iar apărători au fost desemnați să pledeze cauza părților respective. Cleopatra, conștientă de slăbiciunea marelui cuceritor roman, a socotit că frumusețea prezenței ei va fi mai eficace pentru a obține o hotărâre în favoarea ei decât orice apărător pe care l-ar fi putut angaja. Pentru a ajunge neobservată în prezența lui, a recurs la următoarea stratagemă: s-a întins cu totul într-un balot de haine; Apollodorus, slujitorul ei sicilian, l-a înfășurat într-o pânză, l-a legat cu o curea de piele și, ridicându-l pe umerii săi herculeeni, s-a îndreptat spre apartamentele lui Cezar. Pretinzând că are un dar pentru generalul roman, a fost admis prin poarta cetății, a intrat în prezența lui Cezar și a depus povara la picioarele lui. Când Cezar a dezlegat acest balot însuflețit, iată, frumoasa Cleopatra stătea înaintea lui. Era departe de a fi nemulțumit de stratagemă și, fiind de un caracter descris în 2 Petru 2:14, întâia vedere a unei persoane atât de frumoase, spune Rollin, a avut asupra lui tot efectul pe care ea îl dorise.

Cezar a hotărât în cele din urmă ca fratele și sora să ocupe împreună tronul, potrivit voinței testamentare. Pothinus, prim-ministrul statului, fiind principalul artizan al înlăturării Cleopatrei de pe tron, se temea de consecințele readucerii ei pe tron. Prin urmare, a început să stârnească invidie și ostilitate împotriva lui Cezar, insinuând în rândul populației că acesta urmărea, în cele din urmă, să-i confere Cleopatrei puterea exclusivă. Curând a urmat o răzvrătire fâțișă. Achilles, în fruntea a 20.000 de oameni, a înaintat pentru a-l alunga pe Cezar din Alexandria. Rânduindu-și cu pricepere micul său efectiv pe străzile și aleile orașului, Cezar nu a întâmpinat nicio dificultate în a respinge atacul. Egiptenii au încercat să-i distrugă flota. El a ripostat arzând flota lor. Câteva dintre vasele în flăcări fiind împinse aproape de cheiurile portului, mai multe clădiri ale orașului au luat foc, iar faimoasa bibliotecă alexandrină, care cuprindea aproape 400.000 de volume, a fost distrusă.

Pe măsură ce războiul devenea tot mai amenințător, Cezar a trimis în toate țările învecinate după ajutor. O flotă numeroasă a venit din Asia Mică în ajutorul lui. Mitridate a pornit spre

Egipt cu o armată ridicată în Siria și Cilicia. Antipater Idumeul i s-a alăturat cu 3.000 de iudei. Iudeii, care stăpâneau trecătorile spre Egipt, au îngăduit armatei să treacă mai departe fără opreliști. Fără această cooperare din partea lor, întregul plan ar fi eșuat. Sosirea acestei armate a hotărât soarta confruntării. S-a dat o bătălie decisivă lângă Nil, care s-a încheiat cu o victorie deplină pentru Cezar. Ptolemeu, încercând să scape, s-a înecat în râu. Alexandria și întregul Egipt s-au supus atunci învingătorului. Roma intrase acum în întregul regat originar al lui Alexandru și îl absorbise.

Prin „cei neprihăniți” ai textului sunt, fără îndoială, înțeleși iudeii, care i-au dat ajutorul deja menționat. Fără acesta, el ar fi trebuit să eșueze; cu el, a supus pe deplin Egiptul puterii sale, 47 î.Hr.

"«Fiica femeilor, spre a o corupe.» Pasiunea pe care Cezar o concepușe pentru Cleopatra, cu care avea un fiu, este indicată de istoricul drept singurul motiv pentru care el a întreprins o campanie atât de primejdioasă precum războiul egiptean. Aceasta l-a ținut mult mai multă vreme în Egipt decât o cereau treburile lui, el petrecând nopți întregi în ospete și chefuri cu regina desfrânată. «Dar», a zis prorocul, «ea nu va sta de partea lui, nici nu va fi pentru el.» Cleopatra s-a unit apoi cu Antoniu, dușmanul lui Augustus Cezar, și și-a exercitat întreaga putere împotriva Romei."

'VERSETUL 18. După aceasta își va întoarce fața spre ostroave și va lua multe dintre ele: dar o căpetenie, pentru sine, va face să înceteze ocară adusă de el; fără ca el însuși să fie de ocară, o va întoarce asupra lui.'

Războiul cu Farnace, regele Bosporului Cimerian, l-a îndepărtat în cele din urmă de Egipt. „La sosirea lui acolo unde era vrăjmașul”, spune Prideaux, „fără a acorda nici sieși, nici lor vreun răgaz, i-a atacat de îndată și a obținut asupra lor o victorie deplină; despre aceasta i-a scris unui prieten al său în aceste trei cuvinte: Veni, vidi, vici; Am venit, am văzut, am învins.” Partea de la urmă a acestui verset este învăluită într-o anumită obscuritate și există divergență de opinii cu privire la aplicarea ei. Unii o aplică unei perioade mai timpurii din viața lui Cezar și cred că găsesc o împlinire în conflictul lui cu Pompei. Însă evenimentele anterioare și ulterioare, clar definite în profeție, ne constrâng să căutăm împlinirea acestei părți a prezicerii între victoria asupra lui Farnace și moartea lui Cezar la Roma, așa cum este adusă în vedere în versetul următor. O istorie mai amplă a acestei perioade ar putea scoate la lumină evenimente care ar face aplicarea acestui pasaj lipsită de dificultăți.

'VERSETUL 19. Apoi își va întoarce fața către fortăreața țării sale; dar se va poticni și va cădea și nu se va mai afla.'

„După această cucerire, Cezar a înfrânt ultimele fragmente rămase ale partidei lui Pompei, pe Cato și Scipio în Africa și pe Labienus și Varus în Spania. Întorcându-se la Roma, «fortăreața țării sale», a fost făcut dictator pe viață; și i-au fost acordate și alte puteri și onoruri, care l-au făcut, în fapt, suveran absolut al întregului imperiu. Dar profetul spusese că el avea să se poticnească și să cadă. Limbajul implică faptul că răsturnarea lui avea să fie bruscă și neașteptată, ca a unei persoane care se poticnește din întâmplare în mersul său. Și astfel acest om, care a luptat și a câștigat cinci sute de bătălii, a cucerit o mie de cetăți și a ucis un milion o

sută nouăzeci și două de mii de oameni, a căzut nu în vuietul luptei și în ceasul conflictului, ci atunci când credea că drumul său este neted și presărat cu flori și când se presupunea că primejdia era departe; căci, luându-și locul în sala senatului pe tronul său de aur, pentru a primi din mâinile aceluia corp titlul de rege, pumnalul trădării l-a lovit deodată în inimă. Cassius, Brutus și alți conspiratori s-au năpustit asupra lui, iar el a căzut, străpuns de douăzeci și trei de răni. Astfel s-a poticnit și a căzut deodată și n-a mai fost găsit, în anul 44 î.Hr.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 258–264.

Împlinirea istorică a Romei păgâne (împăratul de la mieznoapte), fiind așezată pe tron, este o istorie care prefigurează istoria întronării Romei moderne la întreita unire care are loc la legea duminicală ce va veni în curând. Istoria este, de asemenea, tipificată în versetele treizeci până la treizeci și șase, care au identificat momentul când papalitatea a fost mai întâi așezată pe tron, în 538. Versetele șaisprezece până la nouăsprezece și versetele treizeci și unu până la treizeci și șase reprezintă amândouă ridicarea și căderea finală a curiei din Tir. Acea istorie a fost de asemenea reprezentată în versetele cinci până la nouă, când primul împărat de la mieznoapte a fost așezat după ce a cucerit trei zone geografice. După aceea a încheiat un tratat cu împăratul de la miezăzi, dar a încălcat tratatul, iar ca răspuns împăratul de la miezăzi a dat o rană de moarte, iar împăratul de la mieznoapte a murit în captivitatea Egiptului.

Versetele cinci până la nouă, versetele șaisprezece până la nouăsprezece și versetele treizeci până la treizeci și șase oferă trei linii profetice care își găsesc împlinirea în versetele patruzeci până la patruzeci și cinci. Când Sora White a arătat că „mult din istoria care s-a împlinit în această profecie se va repeta”, aceasta însemna de fapt că întregul capitol ilustrează versetele patruzeci până la patruzeci și cinci. Versetele douăzeci până la douăzeci și doi identifică nașterea și moartea lui Hristos, reprezentând astfel timpul sfârșitului atât în 1798, cât și în 1989 prin nașterea Sa, iar apoi moartea Sa pe cruce a reprezentat 22 octombrie 1844 și legea duminicală.

Versetul douăzeci și trei identifică alianța dintre iudei și Roma, în cadrul istoriei războaielor Macabeilor. „Alianța” din acea istorie este reprezentată de datele 161 î.Hr. și 158 î.Hr. Istoria Macabeilor reprezintă o linie internă care își are începutul într-o „alianță” între Roma și Macabeii, inițiată de iudei, și care s-a încheiat, în cele din urmă, cu iudeii declarând că nu au alt împărat decât Cezar. Versetul douăzeci și trei urmează, desigur, versetelor douăzeci și unu și douăzeci și doi, iar versetul douăzeci și unu identifică nașterea lui Hristos, care este un timp profetic al sfârșitului, iar versetul douăzeci și doi identifică crucea, care reprezintă legea duminicală.

La cruce, iudeii l-au recunoscut pe Cezar (Roma) drept împăratul lor, iar „legământul” din versetul douăzeci și trei face referire la începutul alegerii iudeilor de a sluji Romei, tocmai la punctul de încheiere al proclamării de către iudei a loialității lor față de Roma. Sfârșitul iudeilor, așa cum este reprezentat la cruce, este urmat de începutul asocierii iudeilor cu Roma.

Versetele douăzeci și patru până la treizeci descriu cei trei sute șaiszeci de ani în care Roma păgână a deținut supremația, de la bătălia de la Actium din 31 î.Hr., până la mutarea capitalei de la Roma la Constantinopol în anul 330. Perioada de trei sute șaiszeci de ani tipifică cei o mie două sute șaiszeci de ani în care Roma papală a deținut supremația, iar împreună ele reprezintă perioada de la versetul patruzeci și unu și unirea tripartită care are loc la iminenta lege duminicală, până la

închiderea timpului de probă.

Toate liniile profetice ale istoriei din capitolul unsprezece se armonizează cu ultimele șase versete din Daniel 11, dar istoria profetică de la timpul sfârșitului, în 1989, reprezentată de la versetul patruzeci până la legea duminicală din versetul patruzeci și unu, este „acea porțiune a profeției lui Daniel referitoare la zilele de pe urmă”. Istoria care este lăsată neprecizată în versetul patruzeci este Descoperirea lui Isus Hristos, care este desigilată atunci când vremea este aproape, chiar înainte de închiderea timpului de probă.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Avem poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus Hristos, care este duhul profeției. În Cuvântul lui Dumnezeu se găsesc nestemate neprețuite. Cei care cercetează acest Cuvânt ar trebui să-și păstreze mintea limpede. Niciodată nu ar trebui să dea curs poftelor pervertite în mâncare sau băutură.

Dacă vor face aceasta, mintea va fi confuză; nu vor putea suporta încordarea cercetării în profunzime pentru a afla înțelesul acelor lucruri care se referă la scenele de încheiere ale istoriei acestui pământ.

Când cărțile lui Daniel și Apocalipsa vor fi înțelese mai bine, credincioșii vor avea o cu totul altă experiență religioasă. Le vor fi date asemenea întrezăriri ale porților deschise ale cerului, încât inima și mintea vor fi pătrunse de caracterul pe care toți trebuie să-l dezvolte, pentru a dobândi fericirea care va fi răsplata celor cu inima curată.

Domnul îi va binecuvânta pe toți cei care vor căuta cu smerenie și blândețe să înțeleagă ceea ce este descoperit în Apocalipsa. Această carte conține atât de mult, încărcat de nemurire și plin de slavă, încât toți cei care o citesc și o cercetează cu sârguință primesc binecuvântarea celor „ce aud cuvintele acestei profeții și păzesc cele care sunt scrise în ea”.

Un lucru va fi neîndoielnic înțeles din studiul Apocalipsei — că legătura dintre Dumnezeu și poporul Său este strânsă și hotărâtă.

Se vede o legătură minunată între universul ceresc și această lume. Lucrurile descoperite lui Daniel au fost ulterior completate de revelația făcută lui Ioan pe Insula Patmos. Aceste două cărți ar trebui cercetate cu atenție. De două ori, Daniel a întrebat: "Cât va mai fi până la sfârșitul timpului?"

Eu am auzit, dar n-am înțeles; atunci am zis: O, Doamne, care va fi sfârșitul acestor lucruri? Iar El a zis: Du-te pe drumul tău, Daniele; căci cuvintele sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriiți; iar cei răi vor face răul; și niciunul dintre cei răi nu va înțelege, dar cei înțelepți vor înțelege. Iar de la vremea când jertfa necurmată va fi înlăturată și când va fi așezată urâciunea pustiirii vor fi o mie două sute nouăzeci de zile. Fericit este cel ce așteaptă și ajunge până la o mie trei sute treizeci și cinci de zile. Iar tu, du-te pe drumul tău până la sfârșit; căci te vei odihni și te vei ridica la sorțul tău la sfârșitul zilelor.

A fost Leul din seminția lui Iuda cel care a rupt pecetea cărții și i-a dat lui Ioan descoperirea a ceea ce are să fie în aceste zile de pe urmă.

Daniel a stat la sorțul lui pentru a-și depune mărturia, care a fost pecetluită până la vremea sfârșitului, când solia îngerului dintâi avea să fie proclamată lumii noastre. Aceste lucruri sunt de o importanță infinită în aceste zile din urmă; dar, pe când „mulți vor fi curățiți, albiți și lămurii”, „cei răi vor face răul, și niciunul dintre cei răi nu va înțelege”. Cât de adevărat este lucrul acesta! Păcatul este călcarea Legii lui Dumnezeu; iar cei care nu vor primi lumina cu privire la Legea lui Dumnezeu nu vor înțelege proclamarea soliilor primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger. Cartea lui Daniel este desigilată în revelația dată lui Ioan și ne poartă înainte până la ultimele scene ale istoriei acestui pământ.

„Vor ține frații noștri seama de faptul că trăim în mijlocul primejdiilor zilelor din urmă? Citiți Apocalipsa în legătură cu Daniel. Predați aceste lucruri.” Mărturii pentru slujitori, 114, 115.